

mijmering / annie

‘Hoe was het bij de crematie van tante Annie’, vroeg mijn dochter. ‘Ik wilde het niet aan oma vragen, misschien een beetje moeilijk voor

haar’, voegde ze er aan toe. Tante Annie was het laatste nichtje van mijn moeder, over twee weken zou ze tweeënnegentig zijn geworden. Ik kon mijn dochter melden dat het erg gezellig was geweest. Ook voor mijn moeder, die weliswaar haar generatie en de mijne door elkaar haalde - we zijn inmiddels allemaal grijs - maar het verder uitstekend naar haar zin had en zelfs genoot van haar positie als laatste der Mohikanen.

We waren als een van de laatsten weg, tegelijk met een paar neven met hun vrouwen die we al tientallen jaren niet hadden gezien. Aardige jongens, aardige meiden, net zoals wij, zal ik maar zeggen; niet zo gek, we zijn tenslotte familie. Zoals ik naar hen keek, keken zij vermoedelijk naar mijn moeder en mij. We stelden onze beelden bij en voelden tegelijkertijd ook iets van een gemeenschappelijk verleden, een oud kennen, dat ons weer even terugbracht in de huiskamer van de tante waar we afscheid van namen.

Hoeveel verandert een mens in zijn leven? Niet wezenlijk, zo bleek deze dag. Je wordt van een saai niet ineens een opwindend mens of andersom. Een beetje gênant voelde het wel om hartelijk te lachen na afloop van de dienst. We hebben getoast op Annie. Op haar leven dat zichzelf heeft voltooid.

Marjolijn Sengers, 16 februari 2020